

**ROALD
DAHL**

MATILDA

TEKENINGEN VAN QUENTIN BLAKE

Vertaald door Huberte Vriesendorp

DE FONTEIN

Voor Michael en Lucy

Honderdtiende druk, 2026

Oorspronkelijke titel: *Matilda*

Verschenen bij Jonathan Cape, Londen 1988

Published by Puffin Books 1989

This clothbound edition published 2026

Text © The Roald Dahl Story Company Limited, 1988

ROALD DAHL is a trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

Illustrations © Quentin Blake, 1988

The moral right of Roald Dahl and Quentin Blake has been asserted

www.roalddahl.com

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1988/2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Huberte Vriesendorp

Grafische verzorging: Sander Pinkse Boekproductie

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruik gemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 8781 0 (e-book 978 90 261 3518 7)

NUR 200

ww.uitgeverijdefontein.nl

www.roalddahl-boeken.nl

DE BOEKENWURM

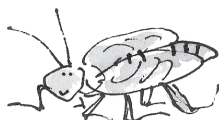
Weet je wat zo raar is van vaders en moeders? Al is hun eigen kind het walgelijkste mormel dat je je voor kunt stellen, zij blijven ervan overtuigd dat hij of zij fantastisch is.

Ach, dat geeft helemaal niet. Zo zijn die dingen nu eenmaal. Pas wanneer die ouders ons beginnen te vertellen hoe briljant hun afgrijselijke spruit is, roepen wij: ‘Haal een bakje! **IK MOET OVERGEVEN!**’

Schooljuffrouwen en meesters hebben veel te lijden onder dit soort lariekoek van trotse ouders. Maar zij zetten ze dat meestal wel weer betaald wanneer het tijd is voor het rapport. Als ik een onderwijzer was zou ik een paar heel gemene opmerkingen bedenken voor de kinderen van zulke liefhebbende ouders. ‘Uw zoon Maximiliaan,’ zou ik schrijven, ‘is een volslagen onbenul. Ik hoop dat u een eigen zaak hebt waar u hem een

baantje kunt bezorgen als hij van school komt, want u kunt er donder op zeggen dat hij nergens anders aan de slag komt.' Of als ik die dag in een dichterlijke bui was zou ik misschien schrijven: 'Het is een merkwaardig feit dat bij sprinkhanen de gehoororganen aan weerszijden van de buik zitten. Te oordelen naar wat uw dochter Vanessa de afgelopen maanden heeft opgestoken, bezit zij in het geheel geen gehoororganen.' Ik zou zelfs nog dieper in de biologie duiken en schrijven: 'De cicade scharrelt zes jaar als larve rond onder de grond en leeft niet meer dan zes dagen in de vrije lucht en de zonneschijn. Uw zoon Frederik heeft zes jaar als larve rondgescharreld op deze school en we zitten nog steeds te wach-

ten tot hij zich zal ontpoppen.’ Een bijzonder irritant meisje zou mij misschien prikkelen tot: ‘Fiona heeft de ijzige schoonheid van een ijsberg, maar in tegenstelling tot de ijsberg zit bij haar helemaal niets onder de oppervlakte.’ Ik denk dat ik het best leuk zou vinden de rapporten te schrijven van de monsters in mijn klas. Maar genoeg hierover. We moeten verder.

Zo nu en dan kom je ouders tegen die het tegenovergestelde standpunt innemen, die zich totaal niet interesseren voor hun kinderen. Deze zijn natuurlijk veel erger dan de trotse ouders. Meneer en mevrouw Wurmhout waren zulke ouders. Ze hadden een zoon die **Michiel**, en een dochter die **Matilda** heette, en de ouders beschouwden vooral Matilda als weinig meer dan een korstje. Een korstje is iets wat je een tijdje geduldig moet verdragen tot je het van het wondje kunt afkrabben en wegnippen. Meneer en mevrouw Wurmhout verheugden zich al op de dag dat zij hun dochttertje konden afkrabben en wegnippen, bij voorkeur over de grens of nog verder weg.

Het is al erg genoeg als ouders *gewone* kinderen behandelen alsof het korstjes en eksterogen zijn, maar op de een of andere manier wordt het nog veel erger wanneer het kind *buiten-gewoon* is en daarmee bedoel ik: extra gevoelig en briljant. Matilda was dat allebei, maar bovenal was ze briljant. Haar geest was zo lenig en ze leerde zo snel, dat haar gaven zelfs de allerstomste ouders hadden moeten opvallen. Maar meneer en mevrouw Wurmhout waren allebei erg onnozel en gingen zo volledig op in hun onbenullige leventje, dat ze niets bijzonders aan hun dochter Matilda merkten. Eerlijk gezegd betwijfel ik of ze het wel hadden gemerkt als ze het huis binnen was gekropen met een gebroken been.

Matilda's broer, Michiel, was een doodgewone jongen, maar zoals ik al zei, van zijn zusje zouden je ogen uit je hoofd rollen van verbazing. Toen ze *anderhalf* jaar oud was kon ze perfect praten en kende ze meer woorden dan de meeste grote mensen.

In plaats van dit toe te juichen noemden haar ouders haar een **LAWAAIERIGE**

KLETSKOUS en snauwden haar

toe dat kleine meisjes hun mond horen te houden.

Toen ze *drie* was had Matilda zichzelf leren lezen door rondslingerende kranten en tijdschriften te bestuderen. Met *vier*

jaar las ze zo snel en goed dat ze begon te hunkeren naar boeken. Het enige boek in dat hele intellectuele huishouden was een boek van haar moeder dat *Koken voor beginners* heette. Toen ze dit van begin tot eind had gelezen en alle recepten uit haar hoofd kende, besloot ze dat ze graag iets interessanter wilde.

‘Pappa,’ zei ze, ‘zou u misschien een boek voor me kunnen kopen?’

‘EEN BOEK?’ vroeg hij. ‘Wat moet je nou in vredesnaam met een boek?’

‘Lezen, pappa.’

‘Wat is er mis met de televisie, verdorie? We hebben een prachtige grootbeeld-tv en jij moet zo nodig een boek! Je bent een verwend nest, kind.’

Bijna iedere middag moest Matilda alleen thuis blijven. Haar broer (vijf jaar ouder dan zij) zat op school.

Haar vader was op zijn werk en haar moeder ging bingo spelen in de stad, twaalf kilometer verderop. Mevrouw Wurmhout was verslaafd aan bingo en speelde het vijf middagen per week. De middag nadat haar vader had geweigerd een boek voor haar te kopen, ging Matilda in haar eentje op weg naar de bibliotheek van het dorp. Daar stelde ze zich voor aan de bibliothecaresse, mevrouw Fens. Ze vroeg of ze daar een boek mocht zitten lezen. Mevrouw Fens was nogal verwonderd dat zo'n klein meisje daar zomaar zonder ouders aan kwam zetten, maar ze zei dat ze haar gang mocht gaan.

‘Waar staan de kinderboeken?’ vroeg Matilda.

‘Daar op de onderste planken,’ zei mevrouw Fens. ‘Zal ik er een voor je uitzoeken met veel plaatjes erin?’

‘Nee, dank u wel,’ zei Matilda. ‘Ik vind het zelf wel.’

Vanaf die dag wandelde Matilda, zodra haar moeder weg was, naar de bibliotheek. Daar deed ze tien minuten over en dat betekende dat ze twee fantastische uren had om stilletjes in een knus hoekje te zitten en het ene

boek na het andere te verslinden. Toen ze alle kinderboeken uit had, begon ze rond te dwalen op zoek naar iets anders.

Mevrouw Fens, die de laatste paar weken geboeid naar haar had zitten kijken, kwam achter haar bureau vandaan en ging naar haar toe. 'Kan ik je helpen, Matilda?' vroeg ze.

'Ik weet niet wat ik nu moet lezen,' zei Matilda. **'Ik heb alle kinderboeken uit.'**

'Je bedoelt dat je alle plaatjes hebt bekeken?'

'Ja, maar ik heb de woorden ook gelezen.'

Mevrouw Fens keek vanaf haar grote hoogte neer op Matilda en Matilda keek naar haar op.

'Sommige vond ik niks aan,' zei Matilda. 'Maar andere waren prachtig. *De Geheime Tuin* vond ik het mooist. Het zat vol geheimen: het geheim van de kamer achter de gesloten deur en het geheim van de tuin achter de grote muur.'

Mevrouw Fens stond paf. 'Hoe oud ben jij precies, Matilda?' vroeg ze.

'Vier jaar en drie maanden,' zei Matilda.

Nu was mevrouw Fens helemaal stomverbaasd, maar ze was zo verstandig het niet te laten merken. 'Wat voor boek zou je nu graag willen lezen?' vroeg ze.

Matilda zei: 'Ik zou graag een echt goed boek voor **grote mensen** willen. Een beroemd boek. Ik weet geen namen.'

Mevrouw Fens liet haar ogen langzaam langs de planken glijden. Ze wist niet wat ze moest pakken. Hoe zoek je een beroemd boek voor volwassenen uit voor een vier jaar oud meisje, vroeg ze zich af. Ze dacht eerst aan een romantisch boek van het soort dat wordt geschreven voor meisjes van een jaar of vijftien. Maar om de een of andere reden merkte ze dat ze die plank instinctief voorbijliep.

‘Probeer dit maar eens,’ zei ze ten slotte. ‘Het is erg beroemd en heel goed. Als het te lang voor je is zeg je het maar, dan zoek ik wel iets korters en gemakkelijkers.’

‘*Grote verwachtingen*,’ las Matilda. ‘Door Charles Dickens. Dat wil ik heel graag proberen als het mag.’

Ik lijk wel niet wijs, zei mevrouw Fens tegen zichzelf, maar tegen Matilda zei ze: ‘Ja natuurlijk mag je het proberen.’

De volgende middagen kon mevrouw Fens haar ogen nauwelijks afhouden van het kleine meisje dat daar uur na uur aan de andere kant van de zaal in de grote leunstoel zat met het boek op haar schoot. Ze moest het wel op haar schoot laten liggen omdat het te **ZWAAR** was om vast te houden. Ze moest zich eroverheen buigen om het te lezen. En wat een merkwaardig gezicht: dat kleine donkerharige figuurtje dat daar zat te lezen met haar voetjes een heel eind van de vloer, verdiept in de boeiende belevenissen van Pip en de oude mevrouw

Haversham in haar spinnenwebbenhuis, betoverd door de woorden van Dickens, de grote verteller. De enige beweging die het lezende meisje maakte, was het zo nu en dan opheffen van de hand om een bladzijde om te slaan. Het speet mevrouw Fens altijd wanneer het tijd was om naar haar toe te gaan en te zeggen: ‘Tien voor vijf, Matilda.’

De eerste week dat Matilda kwam, had mevrouw

Fens haar gevraagd: ‘Brengt je moeder je altijd en haalt ze je later weer op?’

‘Mijn moeder gaat elke middag naar de stad om bingo te spelen,’ had Matilda gezegd. ‘Ze weet niet dat ik hierheen ga.’

‘Maar dat is toch zeker niet goed,’ zei mevrouw Fens. ‘Het lijkt me beter dat je het aan haar vraagt.’

‘Liever niet,’ zei Matilda. ‘Ze heeft het niet zo begrepen op boeken lezen. En mijn vader ook niet.’

‘Wat verwachten ze dan dat je ’s middags doet in een leeg huis?’

‘Gewoon rondhangen en televisiekijken.’

‘O.’

‘Het kan haar niet schelen wat ik doe,’ zei Matilda een beetje triest.

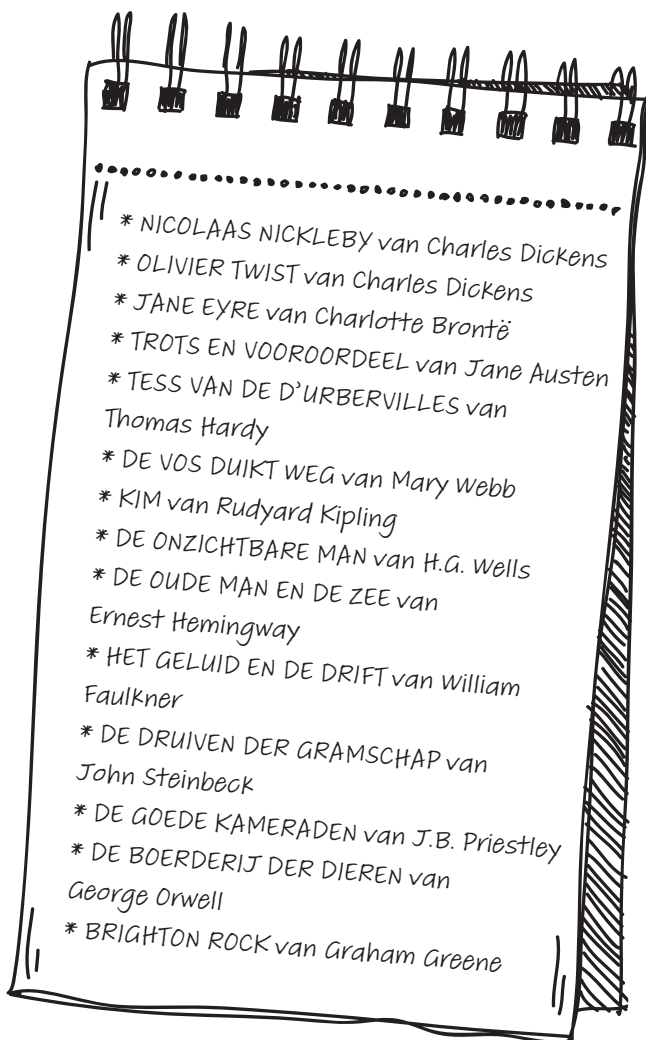
Mevrouw Fens was niet helemaal gerust, ze vroeg zich af of het kind wel alleen langs de drukke hoofdstraat kon wandelen en de weg over kon steken, maar ze besloot zich er niet mee te bemoeien.

Binnen een week had Matilda *Grote verwachtingen* uit, dat in die uitgave vierhonderdelf bladzijden telde. **‘Ik vond het prachtig,’** zei ze tegen mevrouw Fens. ‘Heeft meneer Dickens nog meer boeken geschreven?’

‘Een heleboel,’ zei de verblufte mevrouw Fens. ‘Zal ik er nog een voor je opzoeken?’

De volgende zes maanden las Matilda onder het wa-

kend en meewarig oog van mevrouw Fens de volgende boeken:

Het was een formidabele lijst en mevrouw Fens was tegen die tijd vervuld van **verbazing** en **opwinding**. Het was waarschijnlijk maar goed dat ze zich door dit alles niet liet meeslepen. Bijna iedereen die getuige was geweest van de prestaties van dit kleine meisje, zou in de verleiding zijn gekomen er veel ophef van te maken en het nieuws rond te bazuinen in het dorp en daarbuiten. Mevrouw Fens niet. Zij was iemand die zich met haar eigen zaken bemoeide en ze had al lang geleden ontdekt dat het weinig zin had je met anderen kinderen in te laten.

‘Meneer Hemingway zegt een heleboel dingen die ik niet begrijp,’ zei Matilda tegen haar. ‘Vooral over mannen en vrouwen. Maar ik vond het toch geweldig. Zoals hij het allemaal vertelt, krijg ik echt het gevoel dat ik erbij ben en alles zie gebeuren.’

‘Een goede schrijver geeft je dat gevoel altijd,’ zei mevrouw Fens. ‘En maak je maar niet druk over de stukken die je niet begrijpt. Gewoon lekker gaan zitten en de woorden over je heen laten spoelen als muziek!’

‘Ja, dat zal ik doen.’

‘Weet je wel,’ zei mevrouw Fens, ‘dat je bij bibliotheken zoals deze ook boeken kunt lenen en mee naar huis nemen?’

‘Dat wist ik niet,’ zei Matilda. ‘Zou ik dat ook mogen?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei mevrouw Fens. ‘Wanneer je een boek hebt uitgezocht, breng je het bij mij zodat ik het kan noteren en dan mag je het twee weken houden. Je kunt er ook meer dan één meenemen als je wilt.’

Van die dag af ging Matilda nog maar één keer per week naar de bibliotheek om nieuwe boeken te halen en oude terug te brengen. Haar eigen kleine slaapkamertje werd nu haar leeszaal en daar zat ze bijna elke middag te lezen, vaak met een beker warme chocolademelk naast zich. Ze kon nog niet overal bij in de keukens, maar er stond een klein kistje in de bijkeuken, dat ze altijd haalde om op te staan wanneer ze iets wilde pakken. Ze maakte meestal warme chocolade door melk op te warmen in een pannetje op het fornuis en er daarna cacao bij te doen. Ovomaltine maakte ze ook wel eens. Het was prettig om iets warmes mee naar boven te nemen en naast zich te hebben wanneer ze ’s middags in haar stille kamertje in het lege huis zat te lezen.

De boeken voerden haar mee naar nieuwe werelden en lieten haar kennismaken met wonderlijke mensen die opwindende levens leidden. Ze voer mee op oude zeilschepen met Joseph Conrad. Ze ging naar Afrika met Ernest Hemingway en naar India met Rudyard Kipling. Ze reisde

DE HELE WERELD ROND

in haar kleine kamertje in een Engels dorp.

MENEER WURMHOUT, DE GROTE AUTOHANDELAAR

Matilda's ouders bezaten een aardig huis met boven drie slaapkamers, en beneden een zitkamer, een eetkamer en een keuken. Haar vader handelde in tweedehandsauto's en daar scheen hij goed mee te verdienen.

'Zaagsel,' zei hij altijd trots. 'Dat is een van de geheimen van mijn succes. En het kost me geen cent. Ik krijg het gratis en voor niets bij de houtzagerij.'

'Waar gebruikt u het voor?' vroeg Matilda.

'Ja, ja!' zei de vader. 'Dat zou je zeker wel graag willen weten.'

'Ik begrijp niet hoe zaagsel kan helpen bij het verkopen van tweedehandsauto's, pappa.'

'Dat komt omdat je een

DOM KLEIN MORMEL

bent,' zei de vader. Hij nam nooit een blad voor de mond, maar daar was Matilda wel aan gewend. Ze wist ook dat hij graag opschepte en ze zat hem altijd schaamteloos op te juttten.

'U moet wel erg knap zijn om iets te gebruiken wat geen cent kost,' zei ze. 'Ik wou dat ik zoiets kon bedenken.'

'Kun je niet,' zei de vader. 'Daar ben je veel te stom voor. Maar ik wil het Michiel hier best uitleggen. Hij komt later toch bij mij in de zaak.' Hij negeerde Matilda en wendde zich tot zijn zoon. 'Ik koop altijd graag de auto van een idioot die de versnellingen zo heeft mishandeld dat ze helemaal versleten zijn en verschrikkelijk kraken bij het schakelen. Dan krijg ik hem heel goedkoop. Het enige wat ik nog hoef te doen is flink wat zaagsel door de olie in de versnellingsbak mengen en hij loopt weer gesmeerd.'

'Hoelang duurt het voor hij dan weer verschrikkelijk gaat kraken?' vroeg Matilda.

'Lang genoeg, tot de koper een heel eind weg is,' zei de vader grijnzend. 'Zo'n honderdvijftig kilometer.'

'Maar dat is toch niet eerlijk, pappa,' zei Matilda. 'Dat is oplichterij.'

'Niemand is ooit rijk geworden met eerlijk zijn,' zei de vader. 'Klanten zijn er om belazerd te worden.'

Meneer Wurmhout was een klein ratachtig man-

netje. Zijn voortanden staken naar voren onder een dun, natachtig snorretje uit. Hij droeg graag jasjes met grote felgekleurde ruiten en zijn dassen waren meestal geel of lichtgroen. ‘Neem nou de kilometerteller,’ zei hij. ‘Het eerste wat iedereen die een tweedehandsauto koopt, wil weten, is hoeveel kilometer hij heeft gelopen. Waar of niet?’

‘Dat is zo,’ zei de zoon.

‘Dus koop ik een oude rammelkast die driehonderdduizend kilometer heeft gelopen. Die krijg ik voor een krats. Maar niemand zal hem kopen met zoveel kilometers op de teller, hè? En tegenwoordig kun je niet meer gewoon de meter eruit halen en de cijfertjes terugdraaien zoals tien jaar geleden. Ze hebben ze zo gemaakt dat je er niet mee kunt knoeien of je moet een klokkenmaker zijn of zoiets. Dus wat doe ik? Ik gebruik mijn hersens, knul. Dat doe ik.’

‘Hoe dan?’ vroeg Michiel geboeid. Hij scheen zijn vaders voorkeur voor oneerlijke trucs te hebben geërfd.

‘Ik ga erbij zitten en ik zeg tegen mezelf: hoe kan ik van driehonderdduizend op de teller tienduizend maken zonder de meter open te breken? Nou, als ik de auto maar lang genoeg achteruit liet rijden, zou dat wel lukken. De cijfers zouden dan ook achteruitlopen, hè? Maar wie gaat er nou duizenden en duizenden kilometers achteruitrijden? Dat kan nooit!’

‘Nee, allicht niet,’ zei Michiel.

‘Dus krabbel ik achter mijn oor,’ zei de vader. ‘Ik gebruik mijn hersens. **WANNEER JE EEN GOED STEL HERSENS HEBT GEKREGEN, ZOALS IK, MOET JE ZE OOK GEBRUIKEN.** En ineens heb ik het antwoord. Ik moet zeggen dat ik me precies zo voelde als die andere briljante vent zich moet hebben gevoeld toen hij de penicilline ontdekte. **“EUREKA!”** riep ik. “Ik heb het!”’

‘Wat dan, pap?’ vroeg zijn zoon.

‘De kilometerteller,’ zei meneer Wurmhout, ‘zit met een kabeltje vast aan een van de voorwielen. Dus maak ik eerst het kabeltje los van het voorwiel. Daarna pak ik een van die hogesnelheidsboren en die verbind ik zo met het kabeltje dat de teller achteruitloopt wanneer de boor draait. Heb je het tot zover begrepen? Kun je me volgen?’

‘Ja, pap,’ zei Michieltje.

‘Die boren draaien met een geweldig hoge snelheid,’ zei de vader. ‘Dus wanneer ik de boor aanzet, draaien de cijfers met enorme snelheid terug. In een paar minuten kan ik wel tachtigduizend kilometer van de teller afhalen. En als ik klaar ben, staat er tienduizend op de kilometerteller en kan de auto verkocht worden. “Deze is bijna nieuw,” zeg ik dan tegen de klant. “Hij heeft nog geen tienduizend gelopen. Hij was van een oud dametje dat er één keer per week boodschappen mee deed.”’

‘Kun je echt de kilometerteller terugdraaien met een elektrische boor?’ vroeg Michieltje.

‘Dit zijn de geheimen van het vak die ik je vertel,’ zei de vader. ‘Dus denk erom dat je ze niet verklapt. Je wilt toch niet dat ik de gevangenis indraai, hè?’

‘Ik zal het aan niemand vertellen,’ zei de jongen. ‘Doet u dat bij veel auto’s, pap?’

‘Iedere auto die ik onder mijn handen krijg, geef ik deze behandeling,’ zei de vader. ‘Bij allemaal komt de teller onder de tienduizend te staan voor ze in de verkoop gaan. En als je bedenkt dat ik dat allemaal zelf heb verzonnen,’ voegde hij eraan toe. ‘Het heeft me een hoop geld opgeleverd.’

Matilda had goed geluisterd. Ze zei: ‘Maar pappa, dat is nog oneerlijker dan het zaagsel. Het is schandelijk. U bedriegt mensen die u vertrouwen.’

‘Als jij er iets op tegen hebt, moet je ook het eten niet eten dat hier in huis op tafel komt,’ zei de vader. ‘Het wordt allemaal betaald met de opbrengst.’

‘Het is smerig geld,’ zei Matilda. ‘Ik haat het.’

Twee rode vlekken verschenen op de wangen van de vader. ‘Wie denk jij verdomme wel dat je bent!’ schreeuwde hij. ‘De aartsbisschop of zo, met je gepreek over eerlijkheid? Je bent maar een **STOM KLEIN LOEDER** en je hebt geen flauw idee waar je over praat.’

‘Zo is het precies, Harry,’ zei de moeder. En tegen Matilda zei ze: ‘Schaam je je niet om zo tegen je vader te praten. Houd liever je brutale mond dan kunnen we tenminste rustig naar dit programma kijken.’

Ze zaten in de zitkamer te eten met hun bord op hun knieën voor de televisie. Het avondeten bestond uit een kant-en-klaardiepvriesmaaltijd in buigzaam aluminium met aparte vakjes voor het gestoofde vlees, de gekookte aardappelen en de doperwtjes. Mevrouw Wurmhout zat op haar eten te kauwen met haar ogen gekluisterd aan de tv-serie op het scherm. Ze was een forse vrouw met platinablond geverfd haar, op de bruine stukjes bij de wortels na, waar het aan het uitgroeien was. Ze was zwaar opgemaakt en ze had zo'n ongelukkig uitpuilend figuur waarbij het vlees tegen het lichaam aangesnoerd lijkt te zitten om te voorkomen dat het eraf valt.

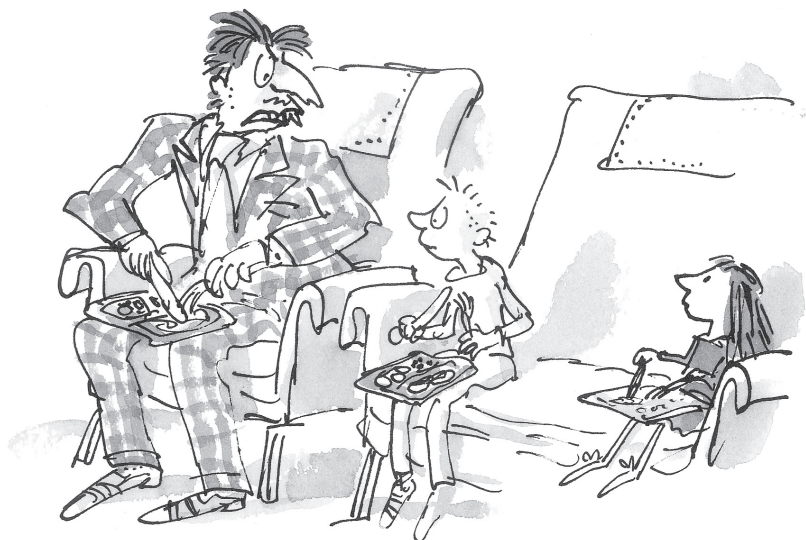
‘Mamma,’ zei Matilda, ‘mag ik misschien in de eetkamer gaan eten, dan kan ik mijn boek lezen.’

De vader keek boos op. **‘GEEN SPRAKE VAN!’** snauwde hij. ‘Het avondeten is een familiegebeuren en niemand gaat van tafel voor we klaar zijn.’

‘Maar we zitten niet aan tafel,’ zei Matilda. ‘Dat doen we nooit. We eten altijd met ons bord op schoot voor de tv.’

‘En wat is er mis met de tv, als ik vragen mag?’ vroeg de vader. Zijn stem klonk plotseling zacht en dreigend.

Matilda was bang dat ze zich niet in zou kunnen houden als ze hem antwoordde, dus hield ze haar mond. Ze kookte van woede. Ze wist dat het fout was haar ouders zo te haten, maar ze vond het heel moeilijk dat niet te

doen. Alle boeken die ze had gelezen, hadden haar een blik gegund op een leven dat zij nooit hadden gezien. Als ze maar eens een beetje Dickens of Kipling wilden lezen, zouden ze gauw genoeg ontdekken dat het leven meer te bieden heeft dan mensen oplichten en televisiekijken.

En nog wat. Het maakte haar kwaad steeds te moeten horen hoe stom ze was. Ze wist heel goed dat ze dat niet was. De woede binnen in haar bleef borrelen en koken en toen ze die avond in bed lag nam ze een besluit. Ze besloot dat zij iedere keer dat haar vader of haar moeder gemeen tegen haar was, op de een of andere manier wraak zou nemen. Een overwinninkje of twee zouden haar helpen hun bespottelijke gedrag te verdragen en zouden voorkomen dat ze gek van hen werd. Je moet bedenken dat ze nog geen vijf jaar oud was, en iemand die zo klein is, kan niet goed op tegen een almachtige volwassene. En toch was ze vastbesloten het te proberen. Na wat er die avond was gebeurd, stond haar vader boven aan de lijst.

